

Sygn. akt VIII Ka 5 /14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2014 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Wiesław Oksiuta

Protokolant Agnieszka Malewska

przy udziale Prokuratora Marka Moskala

po rozpoznaniu w dniu 25 lutego 2014 roku

sprawy P. B.

oskarżonego o czyn z art. 278 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku

z dnia 13 listopada 2013 roku sygn. akt III K 966/13

I. Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

II. Zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

P. B. został oskarżony o to, że w dniu 11 lipca 2013 roku ok. godz. 16:50 w Ł., rejonu (...) na ul. (...) w lokalu (...) wykorzystując chwilową nieobecność pracownika lokalu dokonał zaboru w celu przywłaszczenia z kasy fiskalnej znajdującej się na ladzie pieniędzy w kwocie 850 zł działając na szkodę E. S., tj. o czyn z art. 278§1 k.k.

Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 13 listopada 2013 r. w sprawie o sygn. akt III K 966/13 oskarżonego P. B. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na mocy art. 278§1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy art. 69§1 i 2 k.k., art. 70§1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu na okres 2 (dwóch) lat tytułem próby.

Na mocy art. 46 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej E. S. kwotę 850 (ośmuset pięćdziesięciu) złotych tytułem naprawienia szkody w całości.

Zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych.

Powyższy wyrok, na podstawie art. 444 k.p.k. i art. 425 § 1 i 2 k.p.k. zaskarżył w całości oskarżony P. B. i na podstawie art. 427§1 k.p.k., art. 438§2 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

a) art. 173§1 k.p.k., poprzez przeprowadzenie okazania w warunkach sugerujących, po uprzednim rozpoznaniu domniemanego sprawcy kradzieży na ulicy przez świadków I. S. i M. S. (1),

b) art. 4, art. 7, art. 410 k.p.k., poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, z naruszeniem zasad obiektywizmu, prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, przejawiające się w:

- przyjęciu, iż oskarżony P. B. został zarejestrowany przez kamerę monitoringu, zamieszczoną wewnątrz lokalu podczas zabierania pieniędzy z kasy, w sytuacji gdy z zapisu tego wynika, iż czynu dokonała osoba różniąca się w stopniu znacznym pod względem gabarytów i fryzury od oskarżonego, a ponadto jakość zapisu uniemożliwia jednoznaczne rozpoznanie dokonującej czynu osoby,

- przyznaniu waloru wiarygodności zeznaniom świadków I. S. oraz M. S. (1), w sytuacji gdy żaden z tych świadków nie widział chwili dokonywania przez oskarżonego czynu, natomiast swoje przypuszczenia co do osoby sprawcy świadkowie opierali na faktach posiadania przez oskarżonego charakterystycznych butów oraz przywitaniu się przez oskarżonego z pracownicą lokalu M. S. (1), a ponadto oskarżonego świadkowie rozpoznali prawie miesiąc po zdarzeniu, dokonując obserwacji ze znacznej odległości, co czyni niewiarygodnymi twierdzenia, jakoby oskarżony został rozpoznany po rysach twarzy i budowie ciała,

- bezpodstawnemu odebraniu waloru wiarygodności zeznaniom świadków R. K., T. B. i E. B., którzy spójnie zgodnie zeznawali, iż oskarżony w chwili dokonywania czynu znajdował się w domu.

Mając powyższe zarzuty na uwadze, na podstawie art. 427§1 k.p.k. i art. 437§1 k.p.k. wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie,

- uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I-ej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego jest oczywiście bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Analiza zarzutów sformułowanych przez apelującego, a dotycząca obrazy przepisów postępowania (art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., 173§1 k.p.k. i art. 410 k.p.k.) wskazuje, że w istocie sprowadzają się one do zakwestionowania ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy. Tymczasem – w ocenie Sądu Okręgowego – ustalenia faktyczne poczynione przez ten Sąd Rejonowy nie wykazują błędów logicznych ani nie wykraczają poza ramy swobodnej oceny dowodów. Mając powyższe na względzie zarzuty podniesione w apelacji mają charakter czysto polemiczny i jako takie nie mogą zostać uwzględnione.

Przede wszystkim wskazać należy, że nie budzi zastrzeżeń Sądu Okręgowego oparcie ustaleń faktycznych w sprawie na spójnych i korespondujących ze sobą zeznaniach świadków I. S. i M. S. (1) – pracownic pizzerii (...) w Ł., które opisały okoliczności zdarzenia (kradzieży pieniędzy z kasy) jakie miało miejsce w dniu 11 lipca 2013 roku w ich lokalu. Pierwsza z zeznających, która w tym czasie była na swojej zmianie wskazała, że tego dnia po godzinie 16 wszedł do pizzerii mężczyzna, poprosił o ulotkę z produktami i cennikiem, a następnie spytał gdzie jest łazienka. Po wskazaniu jej, świadek I. S. wyszła do ogródka na zewnątrz i usiadła przy stoliku. W tym czasie mężczyzna wyszedł z łazienki i z pizzerii, zapytał o czas oczekiwania na zamówienie i odszedł. Oddalając się od lokalu minął idącą do pracy M. S. (1), która – jak zeznała – zapytała koleżankę siedzącą w ogródku czy zna tego chłopaka, bo powiedział do niej dzień dobry. Później pracownice zorientowały się, że w kasie brakuje pieniędzy.

Powyższe relacje znajdują odzwierciedlenie w nagraniu z monitoringu, który zainstalowany był w lokalu (k. 6, 29 – 30v). Na nagraniu uwidocznione jest, jak opisywany przez w/w świadków mężczyzna, po opuszczeniu lokalu przez I. S. wchodzi za bar, wyjmuje pieniądze, po czym chowa je do kieszeni.

W ocenie Sądu Okręgowego podzielić należy stanowisko Sądu I instancji, że mężczyzną tym był oskarżony P. B.. Zarówno I. S., jak i M. S. (1) nie miały żadnych wątpliwości rozpoznając na ulicy w dniu 05 sierpnia 2013 roku w oskarżonym tego mężczyznę, który odwiedził pizzerię w dniu 11 lipca 2013 roku i zabrał z kasy pieniądze.

Przy tym – wbrew stanowisku apelującego – nie jest tak, że przeprowadzonemu okazaniu, jako naruszającemu przepis art. 173 k.p.k., należy odebrać wszelką wartość dowodową. Stawiając zarzut nieprawidłowego okazania apelujący nie dostrzegł w pełni okoliczności w jakich miało ono miejsce. Przede wszystkim to I. S. i M. S. (1) w dniu 05 sierpnia 2013 roku zawiadomiły policję, że w rejonie cukierni (...) w Ł. może przebywać mężczyzna, który odpowiada rysopisowi tego, który dokonał przedmiotowej kradzieży i stoi przy samochodzie o podanym numerze rejestracyjnym. W reakcji na zgłoszenie funkcjonariusze, którzy udali się na miejsce zatrzymali do kontroli ten pojazd kierowany przez P. B. i udali się do (...) w Ł., gdzie dokonano okazania jego osoby I. S. i M. S. (1). Uwzględniając specyfikę ujęcia sprawy należało więc zweryfikować czy to ta osoba, którą I. S. i M. S. (1) poznały na ulicy jako sprawcę kradzieży. W toku okazania obie rozpoznały w nim mężczyznę, którego widziały w lokalu w dniu 11 lipca 2013 roku wskazując na jego posturę tj. budowę ciała i rysy twarzy, a nadto I. S. na charakterystyczne buty sportowe.

Niezwykle istotnym jest, a co całkowicie pomija apelujący, że przed tą czynnością (przed dostrzeżeniem P. B. na ulicy), po zdarzeniu, I. S. i M. S. (1), w toku przesłuchania wskazywały m.in. zarówno na wzrost mężczyzny, który dokonał kradzieży 175 – 180 cm, wiek 20 – 30 lat oraz fakt krótko ostrzyżonych włosów. Jak podał do protokołu przesłuchania P. B. ma on 175 cm wzrostu. Jeżeli zaś chodzi o fryzurę, to jakkolwiek apelujący powołał się na średnią długość swoich włosów (strona druga apelacji), akurat ta cecha wyglądu może być zmienna, choćby wobec upływu czasu. Tym niemniej jednak należy zwrócić uwagę, że składając zeznania w postępowaniu przygotowawczym (w sierpniu 2013 roku) świadek R. K. wskazał, że P. (P. B.) jest wzrostu powyżej 170 cm, jest normalnej budowy ciała, krótko ostrzyżony. Sam oskarżony na rozprawie wskazał, że wówczas miał „tak krótko obcięte włosy” (k. 59v). Jeżeli zaś chodzi o ich kolor, to należy zwrócić uwagę na fakt, że w swoich zeznaniach R. K. wskazał, że jego włosy są ciemniejsze niż oskarżonego P. B. (k. 60v). Nadto abstrahując od możliwej zmienności i tego elementu wyglądu, wskazać również należy, że odbiór barwy krótko ostrzyżonych włosów (tuż przy skórze) i dłuższych może być nieco inny.

Dlatego też – w ocenie Sądu Okręgowego – apelujący nie zdołał podważyć ustaleń Sądu Rejonowego, także argumentacją w tej kwestii.

Z pewnością również ustaleń sądowych poczynionych przede wszystkim w oparciu o zeznania I. S. i M. S. (1) nie były w stanie podważyć wyjaśnienia oskarżonego wspierane zeznaniami R. K. (k. 36 – 36v, 60 – 60v, 62), T. B. i E. B. (k. 68v). Wbrew twierdzeniom apelującego relacjom tym nie sposób przypisać waloru spójności i zgodności. Nie powielając argumentacji Sądu I instancji wskazać należy, że także w ocenie Sądu Okręgowego zeznania R. K. złożone w postępowaniu przygotowawczym i na rozprawie nie wykazują konsekwencji (m.in. odnośnie daty, kiedy pojechał z P. B. odebrać zamówioną pizzę, odnośnie tego kto ją zamawiał, marki samochodu, którym pojechali).

Należy także zauważyć, że w wyjaśnieniach oskarżonego, w których wskazał, że był w pizzerii tylko raz z R. K., a później jej nie odwiedzał pojawia się okoliczność zamkniętego ogródka przed lokalem (k. 59v). Tymczasem M. S. (2) zeznała, że ogródek był czynny od początku maja do końca sierpnia i otwarty każdego dnia (k. 61v).

Z kolei zeznania matki i siostry oskarżonego, a mianowicie T. B. i E. B. są bardzo ogólne i – jak słusznie spostrzegł Sąd Rejonowy – widać u nich dążenie do polepszenia sytuacji procesowej oskarżonego. Jakkolwiek bowiem obie stwierdziły, że w dniu 11 lipca 2013 roku P. B. był domu, to jednocześnie nie potrafiły m.in. podać żadnych szczegółów związanych z przebiegiem tego dnia.

Reasumując stwierdzić należy, iż zdaniem Sądu Okręgowego ocena materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie została dokonana przez Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy i pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k.. Z kolei argumentacja apelującego na poparcie zarzutów sformułowanych w środku odwoławczym, w ocenie Sądu Okręgowego, stanowi dowolną i nieuprawnioną polemikę z rozważaniami Sądu I instancji sprowadzającą się wyłącznie do forsowania

odmiennego poglądu opartego na własnej ocenie materiału dowodowego. Dlatego też nie mogła spotkać się z aprobatą Sądu Odwoławczego.

Nie stwierdzając zatem uchybień, które mogły mieć wpływ na treść ocenianego wyroku, zwłaszcza, że wymierzona oskarżonemu P. B. kara nie nosi cech rażącej niewspółmierności (art. 438 pkt 4 k.p.k.) orzeczono jak w sentencji niniejszego wyroku.

Na mocy art. 624§1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k., z powodu sytuacji majątkowej oskarżonego P. B., który utrzymuje się jedynie z prac dorywczych, zwolniono go od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.